

POSTANOWIENIE

Dnia 23 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Jacek Widło

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R. B.

na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie sygn. akt: V S (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 grudnia 2019 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skargą na przewlekłość postępowania z dnia 4 listopada 2019 r. R. B. wniósł osobiście do Sądu Najwyższego o: (1) zobowiązanie Sądu Najwyższego do złożenia do akt: (a) dowodów umocowania na urzędzie sędziego, jak tego wymaga art. 179 Konstytucji RP, osób podających się za sędziów, na okoliczność nieistnienia takowych, (b) dowodów umocowania przez Naród do wykonywania władzy sądowniczej, jak tego wymaga art. 4 ust. 2 Konstytucji RP, osób podających się na sędziów, na okoliczność nieistnienia takowych; (2) zorganizowanie Sądu Najwyższego zgodnie z Konstytucją RP i ustawami; (3) stwierdzenie przewlekłości postępowania Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie V S (...); oraz (4) przyznanie na rzecz skarżącego kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga R. B. na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie V S (...), z uwagi na jej niedopuszczalność, ale także brak profesjonalnego zastępstwa przed Sądem Najwyższym podlegała odrzuceniu.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy wskazuje, że przez tok postępowania w sprawie w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć postępowanie co do istoty sprawy. Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują odrębnej skargi, która sama dotyczy postępowania w przedmiocie skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Dlatego też w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominował pogląd o niedopuszczalności takiej skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; z 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; z 19 listopada 2019 r., I NSP 176/19; z 11 grudnia 2019 r., I NSP 170/19; z 26 listopada 2019 r., I NSP 164/19). Z tego też względu, skarga R. B.

na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie V S (...) z uwagi na jej niedopuszczalność podlegała odrzuceniu.

Ponadto nie ulega wątpliwości, iż wnosząc skargę na przewlekłość R. B. działał osobiście, bez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, natomiast zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (tzw. przymus adwokacko-radcowski). Skarga na przewlekłość postępowania sporządzona przez samą stronę jest niedopuszczalna z mocy prawa i jako taka podlega odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ § 1 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2019 r., I NSP 36/19 oraz z 2 października 2019 r., I NSP 103/19).

Z uwagi na funkcjonalne, celowościowe i ścisłe uregulowanie przedmiotu skargi na przewlekłość postępowania, której celem jest zapewnienie rozpoznawania spraw sądowych bez zbędnej zwłoki, niedopuszczalne jest zgłaszanie w niej innych żądań, niemieszczących się w jej zakresie i zasadniczo sprzecznych z celem ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, w tym sformułowanego przez skarżącego wniosku o zobowiązanie Sądu Najwyższego do złożenia do akt sprawy „dowodów umocowania na urządzie sędziego”, czy też „dowodów umocowania przez Naród do wykonywania władzy sądowniczej” na okoliczność „nie istnienia takowych” oraz wniosku „o zorganizowanie Sądu Najwyższego zgodnie z Konstytucją RP i ustawami”. Dodać należy, że postanowienia Prezydenta RP o powołaniu na stanowisko sędziego publikowane są w Monitorze Polskim, dlatego też nic nie stoi na przeszkodzie, aby skarżący samodzielnie ustalił, czy osoba rozstrzygająca jego sprawę posiada status sędziego.

Na marginesie zauważyć należy, że postępowanie, którego dotyczy skarga, zostało zakończone prawomocnym postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2019 r., a samo rozstrzygnięcie zapadło w czasie krótszym niż miesiąc licząc od dnia wpływu skargi, a zatem znacznie szybciej, niż przewiduje to instrukcyjny ustawowy termin dwóch miesięcy.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania oraz na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ § 1 k.p.c.